

En Förlofningsfest.

J. D. H. TEMME.

Forts. från föreg. n:r.

Den mänskliga stämman utöfvar ofta en sällsam verkan. Hvilket faders- eller moders-hjärta kan sluta sig, när barnets läppar bedjande uttala det heliga faders- eller modersnamnet? Också stadsade Adeles fader vid detta ord, men det nådde icke till hans hjärta. Hans ansikte förtöfvar sig till en strängt och barskt som fört. Din fader, sade han. Ja — det är jag. Hvad vill du mig? Hvar skickar dig till mig? Hon hade öfverunnit sin fruktan och återfått sitt mod. Ingen skickar mig, sade hon, jag kommer till er af egen drift. — Och hvad vill du mig? — Tala till ert hjärta. — Mitt hjärta? Rör mitt hjärta? Det är låfångt besvär. Han talade ganska hårdt, men utan sitt vanliga kalla hän. Barnet kände icke till detta och kunde således icke hämta något hopp af dess bortovaro. Dock var hon fortfarande lugn. Vill ni höra mig, pappa? frågade hon. — Tala — nej, vänta, först en fråga. Hvarför kom icke din bror till mig? — På min begäran. Jag ville tala ensam med er. Jag känner er historia, pappa. Min bror såg er för första gången vid ett tillfälle, som blef källan till all er olycka. Vid synen af honom måste minnet af detta tillfälle väckas i ert hjärta och tillbakatränga kärleken till honom. Mig har ni ännu icke sett, och jag, som efter allt hvad jag i dag har hört om er, endast kan se en olycklig i er, tänkte, att ni, då ni för första gången såg er dotter, skulle förstå, att hon älskar er och att ni äfven skulle älska henne.

Hartmann Schulers ansikte ljusnade icke vid dottrens ord. Du hade något att säga mig — tala! sade han kort. Hon talade modigt och lugnt. Ni vill upphäva edra barns förlofning, pappa? — Ja. — Jag har redan brutit min. — Du? — Ja, jag gaf greve Hochstetter och hans deras ord tillbaka. Hartmann Schuler såg öfverraskad på henne. Och de togo emot det? — Ja, den gamle greven gjorde det. — Och din fastman? — Greve Othmar älskar mig. Jag kunde icke förmå mig att säga det till honom. Hans fader skall säga honom det — och han skall lyda sin fader. — Älskar du honom? — Ja. Hon sade blott detta enda, enkla ord. Hon försäddade hvarje medel att söka röra faders hjärta. Då glänste det åter demoniskt i Hartmann Schulers ögon. — Hvarför bröt du din förlofning? — Greve Hochstetter är stolt. — Du är af renare och äldre adel än han, vår förmögenhet är långt större än hans. Adele te. Kunde hon säga hvad hon tänkte? Det är den visserligen — men ni, min far? Det var han själf, som sade detta, icke hon. Men jag! Ack, de eländiga! — Jag tog det första steget, sade hon för att lugna honom. — Ja, din ädla stolthet kom deras simpla stolthet i förväg.

Hade hon nu besegrat faders hjärta? I hans ansikte låg hon blott hämnad och hat, nu som förr. Skicka din bror till mig, sade han befallande. Detta var en befallning för henne att gå, men hon hade ännu så mycket på hjärtat. Min far, sade hon, ni har haft vänliga ord för mig? — Vänliga, afbröt han henne. Nu hade hans hänfulla tonfall återvänt. Hur har jag varit vänlig? Hon lät icke förvirra sig. Var också god mot Konrad. Han älskar er liksom jag, tro mig, var stackars mor har uppfostrat oss i kärlek till er. Ni måste tro mig, pappa.

Men hon kände icke den far hon talade till; han lät icke beveka sig af hennes ord. Jag vill tala med din bror, upprepade han sin befallning. — Och får jag icke bedja för honom? Icke för honom och hans kärlek? Icke för min mor? — Icke för någon af dem. Du har frivilligt afstått från din kärlek och lycka, de skola blifva tvungna att göra det. Jag har varit olycklig för deras skull; nu är turen hos dem, de skola blifva mer olyckliga än jag. Gå, gå!

Ett ögonblick stod Adele skakad af den förfärliga tanke, som låg till grund för dessa ord; men därpå vaknade hennes stolthet åter, och med den fasta, modiga vilja, som icke ett ögonblick lämnat henne, sade hon: Jag går, min far, men min bror skall icke komma in till er och icke heller vidare min mor. Hon lämnade rummet.

Korridorerna, som hon måste gå igenom, var nu som fört klart upplyst, det var fortfarande lugnt i slottet. Sällskapet måste ännu vara i trädgården. Men nere i trädgården hade allt blifvit lyst likt som på slottet; där ljodo icke mera lojen och skämt, trädgården tycktes vara tom och utdöd. Åro de redan alla borta? frågade den unga grevinnan sig själf. Och hon kunde så väl fatta den tanken: Olyckans hem blifva fort öfvergifna.

VIII.

Greve Hochstetter hade lämnat Adele för att först tala med sin son om det skedd. Men han förändrade snart sin plan. Han gick ned till trädgården till det glada sällskapet och kallade sin son något afside. Othmar, sade han, det har hänt något mycket sorgligt här på slottet, och det kan måhända få de bedröfliga följderna. Dessa kunna inträffa hvilket ögonblick som helst, och de, som kunna träffas af dem, sitta i spänd väntan. Det angår din tillkommande svärmor, hennes båda barn och greve Eberhardt Schuler. Under loppet af den nästa halftimmen måste det afgörande ske.

För ögonblicket kan jag icke säga dig något mera. Men du kan förstå, att den bullersamma glädjen här utanför måste djupt skaka de olyckliga. Kan icke du och dina vänner förmå sällskapet att lämna de larmande lekarna här i slottets omedelbara närhet och i stället företaga en längre promenad genom parken. Det kan kanske roa dem för omväxlingens skull.

Sonen ville fråga honom, men fadern afbröt: Det är nu brått, Othmar, sedan kan du fråga och jag skall svara. Jag väntar dig på denna plats om en halftimme. Du får föregå ett eller annat skäl för att komma bort från sällskapet.

Den gamle greve Hochstetter var en sträng herre, som fordrade obetingad lydnad af sina barn. Greve Othmar var en lydnig son. Han återvände till sällskapet. Den gamle greve Hochstetter väntade några minuter. Sedan blef det stilla på slottet; det ljod blott en lätt, muntert hisskande, och par om par gjorde sällskapet en promenad i den stora parken. Han frågade efter greve Eberhardt och fick veta, att denne uppehöll sig hos slottsfrun, och han lät bedja honom om ett samtal. Greve Eberhardt infann sig strax hos honom. Ni känner den olyckliga skugga som hvar öfver detta hus, greve Schuler? Ni vet, hvad som hänt i afton? frågade han. — Ja, jag känner familjens olycka och har länge fruktat det som nu skett. — Då kan jag väl bespara mig den fråga jag vill göra eder? — Jag beder er likväl göra mig den. — Vill ni efter detta gifva greve Konrad er dotter? — Ja, utan att betänka mig ett ögonblick. — Och ni har öfvervägt allt? Betänk, hvilken skam faders förbrytelse skall kasta öfver familjen, i synnerhet nu, då han återvänt. — Käre greve Hochstetter, jag har endast ett att betänka: att människan icke har rätt till att öka den olycka, som drabbat en medmänniska, utan att lätta bördan för de olyckliga, om man kan det. Greve Hochstetter ryckte på axlarna och sade lugnt: Då önskar jag er god natt, greve Schuler, i fall vi icke se hvarandra mer i afton. Om här i kväll händer ett eller annat, så säg grevinnan Schuler, hvars hårda öde jag uppriktigt beklagar — nej, säg ingenting, jag skall ha den äran att tala med er ännu en gång, innan jag lämnar slottet. De båda herrarna lämnade hvarandra. Greve Hochstetter gick ned i trädgården, där han i inre strid med sig själf gick långsamt fram och tillbaka, väntande på sin son. Andligen kom denne tillbaka från sin mission. Han hade verkligen lyckats uppfylla sin faders önskan. Ännu var allt lugnt i närheten af slottet. Othmar gick han till sin far och såg frågade på honom. Den gamle greven såg något förlagen ut. Othmar, började han, jag lofvade meddela dig, hvad som har försiggått här i slottet. Hör på mig utan att afbryta mig. Det är något fruktansvärt för dem och kanske också för dig. Adeles far lever. Han har varit tjugo år i tukthuset, straffad för mord. Han är beröfvad sitt adelskap. Han har återvänt hit i afton, hans straff är utlupen. Han uppehåller sig för ögonblicket på slottet. Othmar — vill du hafva mördaren, den frägnifne tukthusfången, till svärfar? Det var försäkrade och oväntade underättelser, som träffade den unge mannen. Men han dukade icke under för dem. Ja, min fader, sade han fast. — Men man har bedragit dig, man har dolt sanningen för dig, sade fadern strängt. — Icke Adele! sade sonen bestämt, hon har icke vetat det. Hade hon bedragit mig — hade hon vetat det och dolt det för mig, så — så kunde jag icke uthärda att leva. — Hon visste det icke, medgaf fadern. — O, fader, du skänker mig lifvet åter. — Och om jag nekade dig mitt bifall till denna förbindelse. Hvad då? — Då — då skulle jag vara dig lydig som alltid, min fader — men — Men? Du vill hota mig? — Nej, bedja dig vilja jag, men jag afstår därifrån. Det du befäller mig, förekommer ju dig vara rätt efter noggrann begrundande och öfvervägande. Jag vågar icke försöka öfvertala dig. Greve Hochstetter sade icke något, hans öfvertygelse var ännu icke så fast, att han vågade uttala den. Men han hade något att tillägga, han var stolt och strängt, men tillika en ärlig man. Adele har löst dig från ditt ord. Frivilligt! Hon kom af egen tillskyndelse till mig och sade mig allt, så snart hon fick veta det! Sonens ögon lyst. Hur ädelt! Annat sade han icke. Fadern sade till honom: Icke mera nu. Jag vill sedermera tala med dig. Återvänd till sällskapet och låtsas som intet hänt. Han själf gick upp till slottet, han var ännu icke riktigt enig med sig själf. Skall jag låta spänna för och köra genast? Eller — jag lofvade, greve Eberhardt att tala med honom, innan jag går. Han gick in i slottet. Greve Eberhardt? frågade han en tjänare. — Herr greven är hos fru grevinnan. Greve Hochstetter gick upp för trappan till första våningen, där uppe måtte han väl finna en tjänare, som kan bedja greve Eberhardt komma till honom. Grevinnans rum låg i den flygel af slottet, som var motsatt den, hvari kammar-tjänaren Franz anvisat den återvändande Hartmann Schuler rum. — Framför grevinnans rum stod en tjänare; just som greve Hochstetter skulle tilltala denne, kom kammartjänaren Franz ut ur grevinnans rum. Nu vände greve Hochstetter sig till honom och bad honom bedja greve Eberhardt komma ut till honom. Franz gick och återvände ett ögonblick därefter. Strax efter honom följde greve Eberhardt med ett papper i handen. Han räckte det till greve Hochstetter, i det han bittert sade: Läs, herr greve! Greve Hochstetter

läste: "Jag undertecknad förklarar härmed i kraft af mina faderliga rättigheter de af mina barn, utan min vetskap eller vilja ingångna förlofningsarna för ogiltiga, nämligen min son Konrad med comtessan Lucie Schuler och min dotter Adeles med greve Othmar Hochstetter. Jag förklarar dem ogiltiga och tillägger, att jag aldrig skall gifva mitt samtycke till vidkommande parter äktenskap. Jag skall upprepa denna förklaring inför rätten."

Hartmann Schuler, för detta greve Schuler till Schulenburg.

Greve Eberhardt anmärkte med anledning af det lästa: Grevinnans rättskonsulent, som är här, bekräftar, tyvärr, att Hartmann Schuler enligt våra lagar icke med det honom öfver-gångna straffet har förlorat sina faderliga rättigheter öfver sina barn och alltså är fullständig berättigad till den protest vi här hafva läst. Han hade ännu något att tillägga: Greve Hartmann — han kallade ännu den vanarade så — har i detta ögonblick beställt en vagn för att köra till närmaste rättsstad. Han skall köra om ett ögonblick. Nu hade greve Hochstetter ändligen fattat ett beslut, han ville icke ställa sig i vägen för sin sons lycka, icke mista en svärdotter som Adele, hända hvad hända ville. Greve Schuler, vill ni föra mig in till grevinnan? frågade han. — Ja, låtom oss träda in. Han lade handen på dörrlåset, men blef häjlad. Redan medan de två herrarna stode, hade man hört ett buller i det stilla slottet. De två grevarna hade icke gifvit akt på ljudet, men det hade varit märkbart för den gamle Franz. Det var uppe i den andra flygeln af det vidlyftiga slottet. Tjänaren hade låt dit. Nu vände han åter, hvit i ansiktet som ett lik. Hvad har hänt? utropade greve Eberhardt emot honom. Läs själf, ers gåd. Franz räckte greve Eberhardt ett papper, som han hade i handen. Denne tog det. Från greve Hartmann, mumlade han. Han kastade en blick i det, därpå bleknade äfven han. Han räckte det tyst till greve Hochstetter. Denne läste: "Äran förlorad — allt förloradt!"

Blott dessa fyra ord. Han vände sig om mot tjänaren: Han är död? Den gamle mannens likbleka ansikte hade redan förkunnat detta för honom. Han är död, ljöd det bekräftande svaret. Han ligger blödnande på golvet i sitt rum. Han har skjutit sig genom tinningen. Det ligger en afskjuten pistol vid sidan af honom. Han måste hafva fört den med sig hit. — Hur blef händelsen upptäckt? — Portvakens hustru hade hört skottet och kallade på sin man. De ilade genom den korridor, hvari skottet, enligt hustruns tro, måste hafva fallit, men där funno de intet. Genom en af dörrarne hörde de ett stönande. Dörren var igenlåst. Där inne måste skottet hafva fallit. — Och så? Portvakten öppnade med sin huvudnyckel. En golvlag låg i döende vid sidan af skjutvapnet och på bordet en papperslapp med de få orden. Då portvakten böjde sig ned öfver den sårade, var han redan död. — Ett själfmord! sade greve Hochstetter. Ett själfmord! bekräftade greve Eberhardt. Äran förlorad — allt förloradt! Hade icke denna öfvertygelse måste gripa och nedtrycka den förtvivlade, då han, för att tillfredsställa sin vilda, förfärliga törst efter hämnd, hade kastat alla dem han kände till jorden och bringat dem till olyckans och förtvivlans rand? Han hade velat göra det, han gjorde det — och dock, hur annorlunda hade det icke allsammans varit än han tänkt sig det, då han kom och såg det på nära håll? Han hade sett dottrens rörande, barnsliga kärlek till fadern, hade sett, att hans hustru varit honom trogen och icke lärt sina barn hata honom, han hade sett en själsadel, som han ej själf kände eller kunde fatta, på hvilken han kunde tro. Och han kunde hvarken för den ene eller den andre. Han kunde icke göra dem mera lyckliga eller mera olyckliga än hvad han gjort dem. Hvarför driva det vidare? Förtvivlan måste gripa honom. Hvad skulle, hvad kunde, hvad ville han önska? — Han måste dö — själf göra slut på sitt lif. — Döden åtskijler, döden förenar.

SLUT.

TVÅ FRUAR.

AF RICHARD HENRY SAVAGE.

ÖFVERSÄTTNING FRÅN ENGELSKAN.

FÖRSTA DELEN.

DET NÖDTVUNGNA GIFTERMALET.

I.

Bruden.

Vi skakade alla af kold i den kalla vinterluften, medan de klappande hjulen ilade fram öfver Ost-Preussens slätter. Kuriråtgärd närmade sig den gamla fylla staden Königsberg. Gårdar och byar, skogar och bäckar, moras och floder dansade förbi oss i vild fart.

Ombonade i sina filtar, bekvämt instufvade i de väl madrasserade små kuperna förefro de mångspråkiga passagerarne tiden med att röka

och sova, prata eller gråla, allt efter olika lust och lynne. Jag har endast sett några få af mina reskamrater, enär tvärskranken i de tyska vagnarne icke tillåta oss att företaga dessa upp-täcktsresor genom kuperna, som vi äro vana vid i Amerika.

Man har valt den sena midnattstimman som afgångstid för snälltåget från Berlin till S:t Petersburg — ett bevis på den tyska järnvägs-byråkratiens djupa förakt för allmänhetens bekvämlighet.

Efter ankomsten till station Friedrichstrasse hade jag använt halftimmen före tågets afgång att pr telegraf underrätta mina vänner i den ryska huvudstaden om min afresa från Berlin samt förse mig med en genomgångsbiljett via Eydtkuhn till det nya Paris på Nevas stränder. Att tillbringa en natt i en luxuös första klass kupé var emellertid icke så modösamt för en gammal hardad krigare.

Mina utrustningspersedlar för den ryska invasionen bestodo af en god reshit, en bundt af de minst afskyvärda nikotinska preparat, som funnos i handeln, några volymer Tauchnitz och ett par franska romaner som en pikant sås till den öfriga anrättningen. En rymlig, fylld "plumta" var omsorgsfullt instoppad i en af fickorna på min varma irländska ulster. Det var i midten af oktober, och de glesa fälten sågo så magra och förfusna ut i månskenet. Mina närmaste reskamrater voro tvenne vackra, ståtliga, juvelprydda ryska officerare, som återvände hem från ett besök i Paris.

Sedan jag tillredt mig en semi-biuval på den breda mjuka kupesoffan, föll jag snart i sömn, medan mina militärska grannar lättjefullt fördro tiden med att rulla sina cigaretter, samtalande om sina privataffärer och sina efterlämnade hjärtnupna flickor och diskuterande politik med den dristiga öppenhet, som ryssarne så gärna anlägga i utlanuot — en lyxartikel, som är dem förvägrad i hemlandet under den hvite tsarens järnsjira.

I morgongryningen framkommo vi till den gamla stadsmuren i Königsberg (de preussiska konungarnes kroningsort). Passerade förbi fästningsgravar och kanaler och tungt bestyckade utanverk ringlade vi långsamt in i hjärt-punkten af den sista förnämligare staden i det krigiska Preussen vid moskovitiska gränsen.

Efter frukosten hängävo sig mina militärska kamrater ånyo åt "baccarat" och den eviga pappyrusnaden. Af hvad jag hörde dem yttra framgick, att den ene var kapten Gregory Shevitch och den andre löjtnant Alexis Michaelovitch tillhörande graden af den ryska officerskåren, det kejserliga gardet.

På en för ryssarne utmärkande god franska diskuterade de dagens händelser, medan under kortspels förtäring de efter Parisersejournen ännu resterande slantarne alltjämt öfbytte ägare.

Under det jag bläddrade i min bok, tröstad af en cigarr, lyssnade jag med vidöppna öron till deras samtal, hvilket för en f. d. amerikansk officer, som för första gången besökte deras romantiska land, icke saknade ett visst intresse. De resonnerade om en nyligen skedd utnämning af en beryktad illvillig ämbetsman till chef för den ryska hemliga polisen.

Denne herre, ehuru icke af slavisk utan tysk härkomst, var beklad med en äfven för ett despotiskt land oerhörd makt. Från sitt hemliga näste i S:t Petersburg utspänn denne Machiavelli sitt osynliga nät öfver allt och alla. Hans höga rang, oinskränkta myndighet och viktiga funktioner gävo honom obehindrad tillträde till den nye tsaren; alla hans blitslag träffade i högst dennesamte namn.

— Gregory, sade Alexis, jag har hört sägas, att nihilisterna äro mycket verksamma nu igen och energiskt arbeta på att återknyta sina post- och telegraförbindelser, som Loris Melikoff afskurit.

— Det äger nog sin rättighet, svarade Gregory (medan han stirrade på sina kort med en slug slavs instinktmissiga panningbegär), de stackars satarne kunna icke öfvergå våra gränser utan att riskera deportation för listiden till Sibirien, eller — någonting ännu värre. Den nye polischeien har en Bismarcks djärfhet och en Vidocqs slughet.

Gregory rullade tankfullt sin cigarett och mumlade: De hålla visst på som bäst just nu med ett förtvifladt försök att smyga sig öfver gränsen. Det är en nödvändighet för dem att ånyo öppna sina förbindelser. De måste antingen skaffa sig ett nytt signalsystem och ny chiffer eller afstå från alla vidare konspirationer. De förfoga öfver stora rikedomar och många ytterst listiga och slipade agenter.

— Jo det är säkert, svarade den andre, i det han kuperade korteken. Min onkel, ambassadören, har sagt mig, att flere af våra telegraf-tjänstemän äro medlemmar af deras parti och öfverdeliga redskap i deras händer.

— Gör detsamma, huru slipade de äro, genmälte Gregory, vår nye polischeif är dock ännu ett strå hvassare och kommer nog att öfverlista dem alla.

— Det vill säga, om de icke först komma att mörda honom, sade Alexis, i det han med några mustiga svordomar öfver sin gemena otur öfverräckte till den vinnande kamraten en handfull små sedlar.

Gregory skratade, medan han noga genomräknade och stoppade på sig sina rubler: Nihilisterna komma näppeligen att få större tur än du, gamle vän. Kommer du ihåg prinsessan Troubetskais vackra salong i Paris?

Alexis smålog och småströk smekamt sina blonda mustascher vid minnet af forna eröfringar.

Jag undrade, om icke stulna kyssar ännu sutto kvar på den vackra krigarens läppar.

(Forts.)

DR. MUIR'S ANTI-PAIN PILLS

Headache

Take ONE of the Little Tablets AND THE PAIN IS GONE

25 CENTS

Headache

Headache

Frill! DETEKTIVBÄDDER. För att introducera vår stora illustrerade katalog af böcker till alla läsare af denna tidning skola vi sända aldeles fritt den intressanta boken "DETEKTIV FELIX BORDEN eller PARIS FÖRSKRÄCKELSE", om ni sänder oss namn och adresser på tio af edra vänner som äro intresserade i gode böcker. Skrif genast. J. S. LEACHMAN & SON, Minneapolis, Minn.

Oerhördt goda vittor för agenter, som önska sälja svenska böcker. Goda betingelser för både kvantitet och kvalitet. Skrif idag om skriftliga uppläggningar till C. RASMUSSEN PUBLISHING CO., 710-712 St. Youth Street, Minneapolis, Minn.

Sång- och Koralböcker.

Benson, P. Guitarr Klängen, Klothband.....	75
Hemlandsklockan, musik, Klothband.....	1 00
Do, text, Klothband.....	40
Barnvännens Lyra No 1.....	50
Do, No 2.....	50
Cronhamm, J. P. Sånglära för lärjungar.....	25
Cantate, Fierstämninga sånger för blandade röster, samlade af E. Lund, Förl. Häftet.....	50
Chor-Sånger för kyrkofester, Kib. 1 00	
Chor-Sånger för mansröster, Kib. 1 00	
Da Capo. En samling af religiösa sånger med musik för blandade röster.....	50
Da Segno. En samling af religiösa sånger för blandade röster.....	50
En Bukett. Religiösa solo och duetter.....	50
Förälskingskåren, körstycken och kvartetter samlade af R. Lagerström.....	1 50
Favoritstycken för mesangistruktur.....	1 25
Fyrstämninga Melodier till Ahnfelt's sånger, Klothband.....	1 00
Gjertsen, M. F. Fyrstämninga melodier till hemlandsånger, Kib. 1 00	
Genklang. En samling af religiösa sånger med enkel musik för blandade röster.....	25
Hemlandsånger, utg. af Augustana Synoden, Textupplaga, Kib. 50	
Do, musik och textupplaga, Kib. 1 00	
Hemlandsånger, satta för sopran, alt, tenor och bas, med text, Kib. 1 00	
Hemlands. Ahnfelt's och Pilgrimsånger, Klothband.....	1 75
Jubelklängen. 4 Andliga sånger, Klothband.....	75
Koralboken förändrad med Psalm- och Evangelieboken, Klothband.....	1 50
Koralbok Nr 1 med Psalm-boken för 1819, Klothband.....	1 50
Do, No 2.....	1 50
Krummacker, F. A. Jubelkör, kartonerad.....	1 00
Kyrko-Kören, kartonerad.....	1 00
Norden. Sångbok för mansröster, inbunden.....	1 00
Nytt och gammalt. Fyrstämninga sånger för mansröster, Klothband.....	1 00
När och fjernan. Fyrstämninga sånger för mansröster, Klothband.....	1 00
Pilgrims-Sånger på vägen till det himmelska Zion, Klothband.....	1 00
Repris. En samling af religiösa sånger med musik för blandade röster.....	50
Sånger i Zion. Klothband.....	1 00
Sabbaths-klockan, Kartonerad.....	50
Skandia. Fyrstämninga sånger för mansröster, Klothband.....	1 00
Skoog, A. L. Kristliga Koralböcker, Klothband.....	1 00
Stolpe, G. Tjugufyra körer för mansröster, inbunden.....	1 50
Sånger till lammets lof, Klothband.....	1 00
Sång-Album, utg. af Vallin och Lindholm, Klothband.....	1 00
Svenson, O. L. Sångbok för skolan, en, två och trestämmiga sånger.....	50
Te Deum. En samling af religiösa sånger med musik för mansröster.....	50
Till Strängspel. En samling af religiösa sånger för gultarr.....	50
Våra Sånger. Körer och sångstycken för blandad kör.....	50
Vårt Land. Sanger för sopran, alt, tenor och bas, samlade af Vallin, Klothband.....	1 00
Zions Sångbok för kyrkan och hemmet, Klothband.....	2 00

Lärobok och Språkvetenskap.

A B C bok no 1 för de svenska barnen i Norra Amerika.....	15
A B C bok no 2. Hemskolan för de svenska barnen.....	15
A B C bok no 3 samt läsebok för hemmet.....	15
A B C bok no 4. Läs och Rättstafningsbok för hemmet och skolan.....	25
A B C bok no 5 af L. A. Freese.....	15
A B C eller barnens första bok, af Pastor A. Huht.....	15
Barnens andra bok. Läsebok för skolan och hemmet.....	30
Berth, C. O. Bibliska Historien.....	35
Bäckman, J. Biblisk Historia.....	35
Biblisk Historia, utg. af Augustana Synoden.....	35

Öfversättande böcker skickas postfritt efter beviljad mottagande.

157 Utgifter skickas skickas först på begäran.

C. RASMUSSEN PUB. CO., 710-712 St. Youth St., Minneapolis, Minn.